

SCHRAP TERM ALLOCHTONE GEMEENSCHAP

NAIMA CHARKAOUI

De federale staat België telt drie gewesten en drie gemeenschappen. Dat is onze generatie – en alle volgende – met de paplepel ingegeven. Nochtans, wie verder leest dan de communautaire berichtgeving in de krant, moet vaststellen dat er eigenlijk vier gemeenschappen zijn. De Duitstalige, de Franstalige, de Vlaamse en de Allochtone Gemeenschap. Toegegeven, de Allochtone

Gemeenschap is minder georganiseerd dan de andere. Ze heeft geen eigen parlement of regering, laat staan een budget. Wél heeft ze een duidelijke Verantwoordelijkheid: het oplossen van haar zogenaamde Eigen Problemen. En die zijn er te over: werkloosheid, zwakke schoolprestaties, slechte woonomstandigheden, enz. De benaming Allochtone Gemeenschap volgt hierbij mooi de logica van de Belgische staatsinrichting, waar de gemeenschappen instaan voor cultuur- en taalgebonden kwesties. Voor de goegemeente staat immers vast dat de problemen van de Allochtone Gemeenschap in de eerste plaats terug te brengen zijn op Taal – lees: gebrekkige kennis van de landstaal – en Cultuur. Werkloosheid zou te wijten zijn aan gebrekkige arbeidsattitude, zwakke schoolprestaties aan onwillige ouders, slechte woonomstandigheden aan de verfoeilijke behoefte om samen te klitten in concentratiebuurten. De algemene negatieve houding van de Allochtone Gemeenschap tegenover Vlaamse waarden en normen is in die gedachtegang de zure kers op de taart.

Er is dus heel wat werk aan de winkel wil de Allochtone Gemeenschap deze Eigen Problemen oplossen. Zou het dan niet logisch zijn de Allochtone Gemeenschap tot volwaardige vierde Gemeenschap te promoveren, met eigen bevoegdheden en budget, een eigen parlement en regering? Zij kan dan een beleid te ontwikkelen op maat van haar burgers. Beleidsinspiratie te over!

Zo is meertaligheid troef in de Allochtone Gemeenschap. Dit wordt op alle mogelijke manieren aangemoedigd. Al in de kleuterklas komen kinderen op speelse wijze in aanraking met talen uit de vier windstreken van de Allochtone Gemeenschap. De lagere school laat de kinderen vervolgens drie talen kiezen uit een ruim aanbod. Meertalig opvoeden wordt zo de norm en krijgt ondersteuning door alle instanties actief in het domein van opvoeding en kindervelzijn. De openbare omroep stapt uiteraard mee in het meertaligheidsbeleid. taaleducatieve programma's voor jong en oud sieren het scherm en teletekst maakt ondertiteling in een tiental talen voor alle shows. Daarnaast spreken en schrijven alle inwoners vlot de officiële voertaal.

Het cultuurbeleid van de Allochtone gemeenschap focust op identiteitsontplooiing. Het culturaanbod helpt elke burger om zijn of haar identiteit te ontwikkelen in interactie met en respect voor anderen. De betekenissen en evoluties van culturele tradities van groepen in en buiten de vierde gemeenschap krijgen veel aandacht, evenals de onderlinge beïnvloedings-

processen en de uiteenlopende manieren waarmee mensen met hun erfgoed kunnen omgaan. Belangrijke partners in dit cultuurbeleid zijn vanzelfsprekend het onderwijs en de media.

Het taal- en cultuurbeleid heeft automatisch zijn weerslag op het economisch leven. Allochtonen worden door hun meertaligheid en interculturele gevoeligheid sterk gegeerde medewerkers in internationale bedrijven. Geen wonder dat heel wat multinationale toppers zich in de Allochtone Gemeenschap komen vestigen. Omgekeerd verwerven veel Allochtone bedrijven een plaats op internationale beurzen. Hun op diversiteit gerichte strategie geeft hen een voetje voor, vooral in die sectoren waar creativiteit, innovatie en klantenfeeling doorslaggevend zijn. Bedrijfsleiders, beleidsmakers en academici uit heel de wereld komen het Allochtone model bestuderen. Het gaat zó goed dat sommigen zelfs beginnen te dromen van een onafhankelijk

Allochtonië...

Misschien vindt u dit scenario te ver gaan. Wellicht vindt u een aparte Allochtone Gemeenschap nodig noch wenselijk en bent u eerder voorstander van een opname van de Allochtone burgers in de Vlaamse en andere gemeenschappen?

Helemaal akkoord. Al was het maar omdat één allochtone gemeenschap in werkelijkheid niet bestaat. Erger nog, de term suggereert dat mensen van andere origine er per definitie niet echt

bijhoren: ze vormen immers 'hun' eigen, aparte gemeenschap naast de 'onze'. Dat maakt het meteen gemakkelijk voor de maatschappij om haar verantwoordelijkheid af te schuiven: "de allochtone gemeenschap moet haar eigen problemen maar oplossen."

Aangezien er geen allochtone overheid is, betekent dit dat de allochtone burgers het maar moeten regelen. Maar we vragen de (Belgische) burgers toch ook niet zelf bijvoorbeeld de verkeersonveiligheid op te lossen. Burgers kunnen ongetwijfeld een belangrijke rol spelen, zeker wanneer ze verenigd zijn in organisaties. Maar de overheid heeft de hefboomen in handen om dergelijke problemen structureel aan te pakken. Zij moeten de burgers aanspreken op hun verantwoordelijkheid en het middenveld steunen.

Laat ons dus liever de misleidende term Allochtone Gemeenschap voor eens en altijd schrappen. Uit ons woordenboek, uit onze hoofden en harten. Dat is meteen mijn wens voor het België van morgen (hoe het er ook uit mag zien). Een België waarin overheden en burgers mensen van diverse origine, met diverse moedertalen en culturele achtergronden op een evidente manier herkent en erkent als medeburgers. Zij maken immers deel uit van dezelfde gemeenschap en gaan een gedeelde toekomst tegemoet, waarin men meertaligheid en culturele diversiteit zal accepteren en gebruiken als een potentiële rijkdom, in plaats van als hindernis. Te midden van alle spelereien over het beleid van een Allochtone Gemeenschap zit kortom misschien wel serieuze stof tot inspiratie...

Het gaat zó goed dat sommigen zelfs beginnen te dromen van een onafhankelijk Allochtonië

Naima Charkaoui (30) is coördinatrice van het Minderhedenforum